

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξά-
μηνι δραχ. 65. Τρίμηνι δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Διγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧν ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 26 Ὀκτωβρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 48

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Τὴν προηγούμενη ἡμέρα ὁ καιρὸς ἦταν ἐλεεινός. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν ἀκόμη χειρότερος. Ὑγρὸς, βρο-
χερὸς καὶ κρύος, ὅσο δὲν μπορούσε
πάρα πάνω. Ἡ Σάρα εἶχε νὰ κάνη
ἓνα σωρὸ δρόμους. Ἡ μαγεῖρissa
ἦταν πραγματικὰ ἀνυπόφορη καὶ
οὔτε προσπαθοῦσε νὰ νὰ περιορίσῃ
τὰ νεῦρα τῆς, τώρα ποὺ ἤξερε ὅτι ἡ
Σάρα εἶχε φάει τέτοια κατσάδα ἀπὸ
τὴ διευθύντρια. Μὰ τί ρόλο ἐπαιζαν
ὅλα αὐτά; Τὸ πλούσιο δεῖπνο τῆς
προηγούμενης νύχτας εἶχε δώσει νέες
δυνάμεις στὴ μικρὴ ὀρφανή. Ἦξερε
πὼς θὰ κοιμόταν σ' ἓνα ζεστὸ καὶ
μαλακὸ κρεβάτι καὶ μ' ὅλο ποὺ τὸ
στομάχι τῆς ἄρχιζε νάλι νὰ παῖζη
ταμποῦρλο—ὅπως ἦταν ἄλλωστε φυ-
σικόν—καταλάβαινε ὅτι τώρα θὰ μπο-
ροῦσε νὰ περιμένῃ ὡς αὔριο τὸ πρωὶ
ποὺ θὰ τελείωνε ἡ νηστεία τῆς.

Ἦταν πολὺ ἀργὰ ὅταν ἀνέβηκε
στὴν κάμαρά τῆς. Ἡ καρδιά τῆς
χτυποῦσε δυνατὰ καθὼς ἔβαζε τὸ
χέρι τῆς στὸ πόμολο τῆς πόρτας.

— Δίχως ἄλλο ὅλα θὰ ἔχουν χα-
θῇ, ἔλεγε μέσα τῆς, προσπαθώντας
νὰ φανῇ γενναία. Ἰσως νὰ μὴ μοῦ
παρουσιάστηκαν παρὰ μονάχα γιὰ
νὰ μὲ βοηθήσουν νὰ περάσω τὴ φο-
βερὴ αὐτὴ νύχτα. Μὰ ὅπως κι' ἂν
ἔχη τὸ πρᾶγμα, οἱ ὥρες ποὺ πέρασα
ἦταν ἐξαισιες. Κι' ἦταν ἀληθινές,
δὲν ἦταν ὄνειρο.

Ἐσπρωξε τὴν πόρτα, μπῆκε μέσα
καὶ παρὰ λίγο νὰ βάλῃ τὶς φωνές.
Κρατήθηκε ὅμως, ἔκλεισε τὴν πόρ-
τα πίσω τῆς, ἀκούμπησε στὸ πορτό-
φυλλο γιὰ νὰ στηριχθῇ καὶ κοίταξε
γύρω τῆς.

Ὁ Μάγος εἶχε ξανάρθει καὶ εἶχε
κάνει ἀκόμη περισσότερα ἀπ' ὅσα

τὴν προηγούμενη βραδυά. Ἡ φωτιά
ἦταν ἀναμμένη, τὸ τραπέζι ἦταν
στρωμένο καὶ τούτῃ τὴ φορὰ ὑπῆρ-
χαν δυὸ σερβίτσια. Ὅλα τὰ παλιὰ
καὶ χαλασμένα ἐπιπλα ἦταν σκεπα-
σμένα μὲ πλούσια καὶ ζωηρόχρωμα
ὑφάσματα. Οἱ ξεφτισμένοι τοῖχοι
κρύβονταν πίσω ἀπὸ χαλιὰ κρεμα-
σμένα μὲ καρφιὰ τόσο φιλά, ποὺ οὔ-
τε διακρίνονταν καθόλου. Ἀλλοῦ, ποὺ
ὁ τοῖχος δὲν ἦταν τόσο χαλασμένος,

ἦταν κρεμασμένες ὥρατες κινέζικες
βεντάλιες ἢ μικρὲς εἰκόνες. Ἐπάνω
στὸ χαλὶ ἔδω κι' ἐκεῖ ἦταν πεταμέ-
να πελώρια μαξιλάρια, καταλληλό-
τατα γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν τὰ
δύο κορίτσια γιὰ καθίσματα. Σὲ μιὰ
γωνιά, μιὰ κασσελίτσα μ' ἓνα βαρὺ
βελουδένιο σκέπασμα ριγμένο ἐπάνω
τῆς καὶ μερικὰ ἄλλα μαξιλάρια βαλ-
μένα στὴ σειρά, φιγουράριζε σὰν τὸ
καλύτερο ντιβάνι.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τοῦ Κωστή τὸ παντελόνι
Πιάστηκε σ' ἓνα καρφί.
Ἡ μαμὰ τοῦ τὸ μπαλῶνει.
Κι' ὁ Κωστής ποὺ τὴ θωρεῖ,
Λέει : «Τύχη ποὺ τὴν εἶχα
Καὶ φοροῦσα τὸ βρακί μου,
Σὰν ἐσχίσθη ἀπ' τὸ καρφί»
Ἄλλοιὼς τώρα παρὰ τρεῖς.
Ἡ βελόνα αὐτὴ ἡ χοντροὴ
Θὰ τρυποῦσε... τὸ πετοῖ
μου!»

[Ἡ εἰκόνα ἀνεκοινώθη
ἀπὸ τὴ Ρεζελάντια].

Ἡ Σάρα πήγε καὶ κάθησε κοντὰ στὴ φωτιά καὶ κοίταζε ἀγρόταγα.

— Εἶναι σὺν τὰ ζῶσα σ' ἓνα πα-
ραμῦθι, ψιθύρισε. Μοῦ φαίνεται πὼς
ἀν πῶ τώρα ἓνα λόγο καὶ ζητήσω
νὰ ἰδῶ μπροστά μου ἓνα δίσκο δια-
μάντια κι' ἓνα σάκκο γεμάτο φλου-
ριά, θὰ τὰ ἰδῶ ἀμέσως νὰ παρουσιά-
ζονται. Καὶ δὲν θὰ μοῦ φαινόταν
καθόλου παράξενο. Αὐτὴ εἶναι ἡ σο-
φία μου; Ἐγὼ εἶμαι ἡ φτωχὴ ἡ
Σάρα, ἡ κουρελλοῦ, ἡ μουσεμμένη;
Ὅταν σκέπτομαι ὅλα τὰ παραμῦθια
ποῦ ἐπλαθὰ μὲ τὴ φαντασία μου!
Νὰ τώρα, ποῦ ζῶ σ' ἓνα πραγματι-
κὸ παραμῦθι.

Σηκώθηκε καὶ πλησίασε τὸν τοί-
χο καὶ χτύπησε τὰ κανονικά χτυπή-
ματα. Τὸ ἄλλο λεπτό ἡ Μπέκυ ἄ-
νοιγε τὴν πόρτα.

Μόλις μπήκε μέσα, κόντεψε νὰ
πέσει χάμω ἀπὸ τὴν ἐκπληξή της.

— Ὁ Θεέ μου! ἔκανε, ὅπως τὸ
πρωτὶ στὴν κουζίνα. Ὁ Θεέ μου, μίς!
— Βλέπεις; ἔκανε ἡ Σάρα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Μπέκυ κάθη-
σε ἀναπαυτικά σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μεγά-
λα μαξιλάρια καὶ ἤπιε τὸ τσάι της
σ' ἓνα ἀληθινὸ φλυτζάνι μὲ τὸ πια-
τάκι του.

Ἀργότερα, ὅταν ἡ Σάρα πήγε νὰ
κοιμηθῇ, βρῆκε στὸ κρεβάτι της ἓνα
ὥρατο στρώμα κατακαίνουργο κι'
ἓνα μαλακὸ μαξιλάρι. Τὸ παλιὸ της
στρώμα καὶ τὸ μαξιλάρι της εἶχαν
μεταφερθεῖ μὲ μυστηριώδη τρόπο
στὸ κρεβάτι τῆς Μπέκυ, ἔτσι ὥστε
ἡ μικρὴ ὑπηρετριά της θὰ κοιμόταν ἀ-
πόψε βασιλικά.

— Ἀπὸ ποῦ μᾶς τὰ φέρνουν ὅλα
αὐτά; ρώτησε ἡ Μπέκυ. Ὁ Θεέ μου,
ποιὸς μᾶς τὰ δίνει ὅλα αὐτά, μίς;

— Ἀς μὴ ρωτᾶμε, ἀπάντησε ἡ
Σάρα. Ἄν εἶναι κάποιος ποῦ νὰ μὴν
μπορῶ νὰ τοῦ πῶ: «εὐχαριστῶ», θὰ
προτιμῶσα νὰ μὴν τὸ μάθω ποτέ.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἡ ζωὴ τῶν
δύο κοριτσιῶν μεταμορφώθηκε μὲ
τὸν πῶθον θαυμαστὸ τρόπο. Κάθε βρά-
δυ, ὅταν ἡ Σάρα ἀνέβαινε στὴν σο-
φίτα θάνακάλυπτε πάντα κάτι τι
καινούργιο. Οἱ χαλασμένοι τοῖχοι
σιγὰ σιγὰ ἐξαφανίστηκαν πίσω ἀπὸ
τὰ χαλιά, τὰ λαχούρια καὶ τὰ κά-
δρα· καινούργια ἐλαφρὰ ἐπιπλα βο-
λικά καὶ πρόχειρα παρουσιάστηκαν
καὶ ὅταν τέλος ἐμφανίστηκε καὶ μιὰ
μικρὴ, κρεμαστὴ βιβλιοθήκη, γεμά-
τη βιβλία, τότε ἡ Σάρα εἶπε πὼς
δὲν τῆς ἔμενε πιά τίποτε ἄλλο νὰ
ἐυχηθῇ. Τὸ πρωτὶ, ποῦ κατέβαινε, τὰ
περισσεύματα ἀπὸ τὸ βραδυνὸ της
γεῦμα βρισκόνταν ἀκόμη ἐπάνω στὸ
τραπέζι, κι' ὅταν τὸ βράδυ γύριζε
πίσω ὁ Μάγος τὰ εἶχε σηκώσει καὶ

εἶχε σερβίρει ἓνα καινούργιο ζεστὸ
κι' ὀρεκτικὸ γεῦμα. Ἡ μίς Μιντσὶν
ἦταν σκληρὴ κι' ἀπότομη ὅσο ποτὲ
ἄλλοτε, ἡ μίς Ἀμέλια ἦταν πάντοτε
γκρινιάρια, ἡ δὲ μαγείρισσα κυριο-
λεκτικὰ ἀνυπόφορη. Ἡ Σάρα ἦταν
ὀποχρεωμένη νὰ βγαίνει ἔξω γιὰ τὰ
ψώνια μὲ τὸ χιόνι καὶ μὲ τὴ βροχὴ
καὶ δὲν ἄκουγε παρὰ φωνὲς καὶ μαλ-
λώματα· μόλις κατάρθωνε νὰ πῇ μιὰ
καλημέρα στὴ Δόττη καὶ στὴν Ἐρ-
μίνη. Ἡ Δαβίνια κοίταζε μὲ περι-
φρόνηση τὸ παλιὸ χιλιοπαλωμένο
φόρεμά της. Οἱ ἄλλες τῆς ἔρριχναν
περίεργες ματιὰς μόλις ἐμπαινε στὸ
σπουδαστήριό. Μὰ τί ἔμελλε τῇ Σά-
ρα γιὰ ὅλα αὐτά; Τώρα αὐτὴ ζοῦσε
μέσα σ' ἓνα κόσμον θαυμαστὸ, πολὺ
διαφορετικὸ βέβαια ἀπὸ ἐκείνους
ποῦ ἐπλαθὲ μὲ τὴ φαντασία της στίς
στιγμὲς τῆς μεγάλῃς της ἀπελπι-
σίας. Καμμιά φορά, ὅταν τὴν ἐμά-
λωναν, κρατιζόταν μὲ τὴ βία.

— Ἄν ἤξεραν, ἔλεγε, ὦ, ἂν ἤξεραν.

Ὅταν γύριζε πίσω στὸ σχολεῖο,
μουσκεμένη, κουρασμένη καὶ πει-
νασμένη ἔπαιρνε θάρρος μὲ τὴ σκέ-
ψη ὅτι ἐπάνω, στὴν καμαρούλα της,
τὴν περίμενε ἓνα ἑτοιμο τραπέζι καὶ
μιὰ ζωηρή, πρόσχαρη φωτιά. Καὶ
τὶς χειρότερες ἀκόμη ἡμέρες διατη-
ροῦσε τὴν καλὴ τῆς διάθεση, γιὰ τὴν
ἔβαζε μὲ τὸ νοῦ της τί θὰ ἀντίκρυζε
τὸ βράδυ καθὼς θ' ἀνοίγε τὴν πόρτα
της καὶ ποῖα καινούργια ἐκπληξὴ
τὴν περίμενε. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ
φαίνεται λιγώτερο ἀδύνατη, τὰ μά-
γουλά της πῆραν χρῶμα καὶ τὰ μά-
τια της ἔπαψαν πιά νὰ φαίνονται
πολὺ μεγάλα γιὰ τὸ πρόσωπό της.

— Ἡ Σάρα Κρήβ ἔχει περίφημη
δύση, εἶπε μιὰ μέρα ἡ μίς Μιντσὶν
στὴν μίς Ἀμέλια μὲ ὕψος πειραγμένο.

— Ναί ἀλήθεια, ἀπάντησε, κά-
πως ἀπρόσεκτα ἡ μίς Ἀμέλια, ἄρ-
χισε νὰ παχαίνει, αὐτὴ ποῦ φαίνόταν
σὺν πεινασμένη ἀκρίδα.

— Πεινασμένη ἀκρίδα! διαμαρ-
τυρήθηκε θυμωμένη ἡ μίς Μιντσὶν.
Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ ἔχη
δύση πεινασμένη ἡ τροφή της ἦταν
πάντοτε ἀφθονή καὶ καλὴ.

— Ὁ βέβαια, βέβαια, συμφώνησε
ταπεινὰ ἡ μίς Ἀμέλια, τρομαγμένη
γιὰ τὴν γκάφα ποῦ εἶχε κάνει.

— Εἶναι πολὺ δυσάρεστο νὰ βλέ-
πῃ κανεὶς μιὰ τέτοια προδιάθεση σ'
ἓνα κορίτσι τῆς ἡλικίας της, εἶπε ἡ
μίς Μιντσὶν μὲ περίεργο ὕψος.

— Τί προδιάθεση; ρώτησε δειλὰ
ἡ μίς Ἀμέλια.

— Ὅθ' ἔλεγε κανεὶς πὼς μᾶς πε-
ριφρονεῖ, εἶπε ἡ μίς Μιντσὶν, μὲ κά-
ποια στενοχώρια ὥστόσο, γιὰ τὴν ἡ-
ξερὴ πὼς αὐτὸ δὲν ἦταν ἀλήθεια.

Ὅποια ἄλλη κι' ἂν ἦταν θὰ αἰσθα-
νόταν τὸν ἑαυτὸ της ταπεινωμένο
καὶ θὰ εἶχε ὑποταχθῇ ὕστερα ἀπὸ...
ὕστερα ἀπὸ τὰ περιστατικὰ ποῦ ἀ-
ναστάσωναν τὴ ζωὴ της. Μὰ δὲ φαί-
νεται διατεθειμένη οὔτε νὰ ὑποχω-
ρήσῃ, οὔτε νὰ ὑποταχθῇ, σὰ νὰ ἦταν
καμμιά πριγκίπισσα!

Καὶ τῆς Μπέκυ τὰ μάγουλα ἄρ-
χισαν νὰ φουσκώνουν καὶ ἔπαψε νὰ
ἔχη πιά τὸ ὕψος φτωχοῦ κυνηγημέ-
νου ζώου. Ἐπαψε κι' αὐτὴ τὴν ὥρα τὸ
ρόλο της στὸ ὥρατο παραμῦθι. Εἶχε
τώρα δύο στρώματα, δύο μαξιλάρια,
ἀρκετὲς κουβέρτες καὶ κάθε βράδυ
δειπνοῦσε χορταστικά, καθισμένη σ'
ἓνα ἀναπαυτικὸ μαξιλάρι μπρὸς στὴ
φωτιά. Δὲν ἔπαιζαν πιά τοὺς φυλα-
κισμένους τῆς Βασίλλης. Στὴ θέση
τοὺς ὑπῆρχαν τώρα δύο εὐτυχισμένα
κοριτσάκια, ποῦ ζοῦσαν σὺν σὲ ἓνα
ὥρατο ὄνειρο. Ἡ Σάρα πότε διάβαζε
δυνατὰ γιὰ νὰ τὴν ἀκούῃ κι' ἡ Μπέ-
κυ, πότε μελετοῦσε μόνῃ της· καμ-
μιὰ φορὰ καθόταν ἀκούνητη καὶ κοι-
τάζε τὴν φωτιά ἀφηρημένη· συλλογι-
ζόταν τὸν ἄγνωστο φίλο ποῦ τῆς
πρόσφερε ὅλα αὐτά τὰ ὥρατα πράγ-
ματα. Πόσο θὰ ἤθελε νὰ μποροῦσε
νὰ τοῦ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη
ποῦ πλημμύριζε τὴν καρδιά της.

Ὑστερὰ ἔγινε κι' ἓνα ἄλλο θαῦ-
μα. Ἐνα πρωτὶ ὁ ὑπάλληλος ἐνὸς μα-
γαζίου ἦρθε κι' ἄφησε στὸ σχολεῖο
τῆς μίς Μιντσὶν ἓνα πλήθος κουτιά
καὶ δέματα, ποῦ σ' ὅλα ἦταν γραμ-
μένη, μὲ μεγάλα εὐαγγέλια γράμ-
ματα, ἡ ἐπιγραφή: «Γιὰ τὸ κορι-
τσάκι τῆς δεξιᾶς σοφίτας».

Ἐτυχε ἡ ἴδια ἡ Σάρα ν' ἀνοίξῃ
τὴν πόρτα καὶ νὰ παραλάβῃ τὰ δέ-
ματα. Τὰ ἔβαλε σ' ἓνα τραπέζι στὸν
προθάλαμο καὶ διάβαζε τὶς ἐπιγρα-
φές τους, ὅταν μπήκε μέσα ἡ μίς
Μιντσὶν.

— Τί κάθονται καὶ χαζεύεις; ἔ-
κανε αὐστηρά. Πάρε ἀμέσως αὐτά
τὰ δέματα καὶ πῆγαινε τα ἐκεῖ ὅπου
προορίζονται.

— Μὰ προορίζονται γιὰ μένα, ἀ-
πάντησε ἡ Σάρα.

— Γιὰ σένα; φώναξε ἡ μίς Μιν-
τσὶν. Τί θέλεις νὰ εἰπῇ;

— Δὲν ξέρω ποιὸς μοῦ τὰ στέλνει,
ἐξήγησε ἡ Σάρα, ἀλλὰ εἶναι γιὰ
μένα. Ἐγὼ κοιμάμαι στὴ δεξιὰ σο-
φίτα. Ἡ Μπέκυ κοιμάται στὴν ἀρι-
στερή.

Ἡ μίς Μιντσὶν, πολὺ ταραγμένη,
πλησίασε καὶ παρατήρησε κι' αὐτὴ
τὰ δέματα.

— Τί ἔχουν μέσα; ρώτησε.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἡ Σάρα.

— Ἀνοίξέ τα, πρόσταξε ἡ μίς
Μιντσὶν.

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

10.

Ὁ Φλωράκης, σὺν ὑπασπιστῆς πιά τῆς βασιλοπούλας, ἐγκαταστά-
θηκε στὸ λαμπρὸ ἐκεῖνο παλάτι, κουβάλησε μὲ τὴ βάρκα καὶ τὸ πιστό του
ἄλογο, τὸν Ἀστροφῆ, καὶ περνοῦσε ζωὴ χαρισάμενη. Τὰ φαγιά, ποῦ τὰ
μαγεύουν τὰ κορίτσια, ἦταν περίφημα, ὁ κῆπος μὲ τὰ ἡσκιερά του δρο-
μάκια παραδείσιος, κι' ἡ Χαριτίνη πάντα καλὴ, γλυκομίλητη καὶ χαριτω-
μένη. Ὁ ἐχθρὸς της ὅμως δὲν φαίνόταν. Δὲν θὰ εἶχε ἀνακαλύψει τὸ κα-
ταφύγιό της κι' ἡ βασιλοπούλα ἔλπιζε νὰ μὴν τὸ ἀνακαλύψῃ ποτέ. Μιὰ
μέρα, ἐκεῖ ποῦ καθόνταν στὸν κῆπο καὶ κουβέντιαζαν οἱ δύο τους, ὁ
Φλωράκης τὴ ρώτησε:

— Καὶ πὼς τὸν λένε τὸν ἐχθρό σας; Δὲν μοῦ εἶπατε ἀκόμα τὸνο-
μά του.

— Ζόρικος λέγεται, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Χαριτίνη, δηλαδὴ ὄνομα καὶ
πρῶγμα. Εἶναι κι' αὐτὸς βασιλό-
πουλο, καὶ μάλιστα διάδοχος.

— Ὁ! φώναξε ὁ Φλωράκης·
μ' αὐτὸς εἶναι ὁ ἀδερφός μου!
Ὁ κακὸς μου ἀδερφός ποῦ μ' ἔ-
καμε, καθὼς σὰς εἶπα, νὰ φύγω
ἀπ' τὸν τόπο μου γιὰ νὰ μὴ σκο-
τωθῶ. Δὲν τοῦ κρατῶ ὅμως
κάκια ἀφοῦ ἔγινε αἰτία νὰ γνω-
ρισθῶ. Ἀς ἔρθῃ ὅποτε θέλει,
μὴ σὰς μέλῃ! Ἐγὼ τρόπο ἐγὼ
νὰ τὸν κάμω νὰ φύγῃ καὶ νὰ σὰς
ἀφήσῃ ἡσυχῇ.

Δὲν πέρασαν τρεῖς ἡμέρες
ἀφότου ἔγινε αὐτὴ ἡ ὁμιλία, κι'
ἓνα πρωτὶ, ἐνῶ ὁ Φλωράκης τρι-
γύριζε στὸν κῆπο καὶ περίμενε
τὴ βασιλοπούλα καὶ τὰ κορίτσια
γιὰ νὰ παίξουν, τὶς εἶδε ἄξαφνα
ὅλες νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ παλάτι
καὶ νὰ τρέχουν σ' αὐτὸν κατα-
φοβισμένες.

— Ὁ Ζόρικος! τοῦ φώναξε
ἡ Χαριτίνη, ἔφτασε ὁ Ζόρικος! Τὸν εἶδαμε ἀπὸ πάνω! Ἐρχεται νὰ μάρ-
πάξῃ μὲ τρία καράβια γεμάτα στρατιώτες! Δυστυχία μου!

— Μὴ φοβάστε, τῆς εἶπε ὁ Φλωράκης, Μπῆτε στὸ παλάτι μὲ τὶς κυ-
ρίες κι' ἀφήστε με μένα νὰ τὸν δεχτῶ.

— Μὰ δὲν θέλω νὰ σκοτώσετε τὸν ἀδερφό σας γι' ἀγάπη μου, εἶπε
ἡ Χαριτίνη.

— Ἐννοία σας, δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῶ τὸ σπαθί μου.
Μ' ἄλλον τρόπο θὰ τὸν κάμω καλά.

Ἡ Χαριτίνη μὲ τὴν ἀκολουθία της κλείστηκε στὸ παλάτι κι' ὁ Φλω-
ράκης κατέβηκε στὴν ἀκροποταμιά. Εἶδε τότε τὰ καράβια τοῦ Ζόρικου
ποῦ πλησίαζαν, καὶ σὲ λίγο βρέθηκε ἀντικρὺ στὸν ἀδερφό του.

— Τί γυρεύεις ἐδῶ, Ζόρικε; τὸν ρώτησε.

— Ἀ, ὁ Φλωράκης! φώναξε ὁ Ζόρικος ἐκπληκτος. Ἐσὺ τί γυ-
ρεύεις ἐδῶ, νὰ μοῦ πῇς...

— Ἐγὼ, καθὼς ξέρεις, ἔφυγα ἀπὸ τὴν πατρίδα μας, γιὰτί ἔμαθα πὼς
ἤθελες νὰ μὲ σκοτώσῃς...

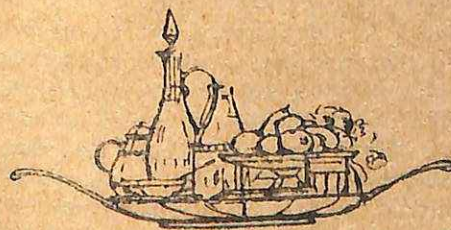
— Ναί, ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχω ἀνάγκη. Πρέπει νὰ μάθῃς πὼς ὁ πατέ-
ρας μας πέθανε κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλιάς. Δὲν φοβάμαι πιά μὴ μοῦ πά-
ρῃς τὸ θρόνο, γιὰτί ὅλος ὁ στρατὸς εἶναι μαζί μου... Ἐμάθα πὼς στὸ
παλάτι αὐτοῦ τοῦ μικροῦ νηιοῦ κρύβεται ἡ ἀγαπημένη μου βασιλοπούλα
Χαριτίνη. Κι' ἦρθα νὰ τὴν πάρω γιὰ νὰ τὴν κάμω βασίλισσα.

Κλαίγοντας γιὰ τὸ θάνατο τοῦ καλοῦ του πατέρα, ὁ Φλωράκης εἶπε
στὸν κακὸ ἀδερφό του:

— Μὰ ἡ Χαριτίνη δὲν σὲ θέλει...

(Τὸ τέλος στὸ ἑρχόμενο)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΕΞΗΝΤΑΧΡΟΝΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

—ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ, 17 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, ΣΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ—

Ο ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Βαθειά συγκινημένη, αυτή τη στιγμή, δὲ θάθελα ν' ἀπευθύνω τις εὐχαριστίες μου μὲ λόγια ἀπλά. Θάθελα θερμὰ νὰ σφίξω τὸ χέρι τοῦ σεβαστοῦ μας Δημάρχου καὶ τῆς κυρίας του, παλιᾶς Διαπλάσσοπούλας καὶ μὲ τὰ πιδ θερμὰ λόγια νὰ τοὺς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν ἡθικὴ καὶ ὁλικὴ βοήθεια, ποὺ μὲ τόση καλωσύνη καὶ προθυμία μᾶς πρόσφεραν. Θάθελα μὲ τὸν πιδ μεγάλο σεβασμὸ ν' ἀσπασθῶ τὸ χέρι τοῦ ἀγαπητοῦ διευθυντοῦ τῆς «Διαπλάσεως» κι' ὁλόθερμη εὐχαριστία νὰ τοῦ ἀπευθύνω γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ἡθικὴ χάρα, ποὺ χρόνια, 60 τώρα, χαρίζει στὰ Ἑλληνόπουλα. Κι' ἀκόμα θάθελα νὰ εὐχαριστήσω καθ' ἕναν ἀπὸ σᾶς, μ' ἕνα ὁλόθερμο χειροσφίξιμο, γιατί—χάρη σὲ σᾶς καὶ στὴ συμμετοχή σας—ἔλαβε ἀπόψε, τούτη ἡ γιορτὴ, τόσο πανηγυρικὴ ὅψη καὶ χάρη σὲ σᾶς οἱ κόποι μας κι' οἱ προσπάθειές μας βρῖσκουν τὴ δίκαιη ἀνταμοιβή τους.

60 χρόνια πέρασαν! 60 χρόνια δράσης κι' ἀδιάκοπης ἐκδόσης. 62 χρόνια πρὶν ἀπὸ σήμερα, κάποιος νέος—19 μόλις χρόνων—ποὺ στὴν καρδιά του φώλιαζαν τὰ πιδ ἀγνὰ ἰδανικά, σκέφθηκε νὰ βγάλῃ ἕνα παιδικὸ περιοδικό. Σκέφθηκε νὰ δώσῃ στὰ παιδιά κάτι, ποὺ νὰ γίνῃ ὁ ἀχώριστος φίλος τους καὶ μαζί ὁ δάσκαλός τους κι' ὁ ἡθικός τους σύμβουλος. Καὶ τὸ κατῴρθωσε. Τὸ κατῴρθωσε, γιατί πίστευε στὸ ἔργο του καὶ γιατί ἡ ἔλλειψη τέτοιου περιοδικοῦ ἦταν αἰσθητὴ στὴ νεανικὴ ψυχὴ, ποὺ τὸ δέχτηκαν μ' ἀγάπη κι' ἐνθουσιασμό, σὰ νὰ γιόμιζε ἕνα μεγάλο κενό, ὅχι μονάχα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μὰ καὶ τῆς ζωῆς τους τῆς ἰδίας. Ὅμως, ὁ δνειροπόλος νέος, δὲν κατάφερε μονάχα αὐτά. Μπόρεσε καὶ τὸ πιδ δύσκολο—μὲ τὴν πίστη στὴν ἰδέα του—νὰ κατωρθώσῃ! Νὰ διατηρήσῃ 60 ὁλόκληρα χρόνια τὸ περιοδικό του, χωρὶς καμμιά διακοπή. Γιατὶ ἀκόμα καὶ στοὺς πολέμους ἔβγαίνει ἡ «Διάπλαση» κι' ἐφέρνε τὴν πνευματικὴ δροσιὰ στὰ παιδιά τῆς καὶ τῆς χαρὰ τῆς εἰρηνικῆς ζωῆς, ἐκεῖ πέρα, στὰ μακρυνὰ σύνορα, κοντὰ στὸ κανόνι ποὺ κροτοῦσε. . .

Καὶ σήμερα, ἔλαχε σὲ μᾶς ἡ καλὴ τύχη νὰ γιορτάσουμε τὰ 60 χρόνια τῆς Διαπλασιακῆς δράσης. Μαζευτή-

καμε μερικὰ Διαπλάσσοπουλα, ποὺ γνωρίσαμε κι' ἀγαπήσαμε τὴ Διάπλαση, ποὺ μεγαλώσαμε κάτω ἀπ' τὸν ὁλόλαμπρο πνευματικὸ τῆς ἡλίου, γιὰ νὰ κάνουμε τὴ γιορτὴ, ποὺ εἶν' ὅλη γιὰ τὴ «Διάπλαση», ἀφοῦ ἀπ' αὐτὴν ἐμπνευσθήκαμε κι' ἀφοῦ τὸ κάθε τι σ' αὐτὴν εἶναι Διαπλασιακό. Τὸ δραματάκι, τὸ προτιμήσαμε ἀπὸ ἄλλα, ἴσως πιδ καλὰ καὶ πιδ γνωστά, γιατί εἶναι γραμμένο ἀπὸ Διαπλάσσοπούλα, ποὺ στὴ «Διάπλαση» πρωτόγραψε τὸ πρῶτο τῆς κομμάτι. Ἡ κωμῆδία εἶναι τοῦ ἀγαπητοῦ μας Φαίδωνα, τὸ ποίημα γιὰ τὴ «Διάπλαση» τοῦ Πολέμη παλίου διαπλάσσοπουλου, καὶ τὸ «Ταμπλὼ βιβάν» κι' αὐτὸ διαπλασιακό, μὲ τὸν ὕμνο ποὺ ἔγραψε Διαπλάσσοπούλα.

Ἡ Διάπλαση, γιὰ κάθε παιδί π' ἀνακαίτῳνται στὴν κίνησή της, εἶναι μιὰ γλυκεῖα, πνευματικὴ Μητέρα. Ξεύρει, μιλώντας, νὰ φάνῃ στὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν καὶ νὰ κτυπᾷ τὴν πιδ λεπτὴ χορδὴ της. Ξέρει νὰ κινή τὴ φιλοτιμία καὶ τὴν καλωσύνη. Ξέρει νὰ μετριάξῃ τις λύπες ποὺ φωλιάζουν στὴ παιδιὰτικὴ ψυχούλες, νὰ σκορπᾷ σὰν ἀνέμερα νέφη τις πρῶτες ἀνησυχίες κι' ἀγωνίες τῶν παιδιῶν, νὰ τοὺς δείχνῃ τὸ δρόμο τὸ σωστὸ ποὺ θὰ τὰ δὴγῇ στὴν ἐπιτυχία, ἐνάντια σ' ὅλες τις ἀντίξοες περιστάσεις τῆς ζωῆς, νὰ τὰ χαλυδώνῃ σιγά-σιγά γιὰ τὸν ἀγῶνα τὸ μεγάλο ποὺ θ' ἀρχίσουν ἀντιμετωπίζοντας τὴν ἀληθινὴ ζωὴ μὲ τις πίκρες τῆς καὶ τις ἀπογοητεύσεις τῆς.

Μ' ἀκόμα πιδ μεγάλη εἶν' ἡ πνευματικὴ χαρὰ ποὺ τοὺς δίνει. Τίποτα ἐκλεκτὸ τῆς παγκόσμιας Σκέψης δὲν εἶν' ἀγνωστο στὰ Διαπλάσσοπουλα. Μὲ προσοχὴ καὶ σιγά-σιγά ξεδιπλώνεται μπροστὰ τους τὸ «Ἀριστο, ἀπ' τὸ πιδ ἀπλό, τὸ πιδ παιδικό, ὡς τὸ πιδ μεγάλο καὶ σοβαρό. Χιλιάδες παιδιά—τρεῖς ὁλόκληρες γενεές—ποὺ γαλουχήθηκαν μὲ τὴν ἀπλὴ καὶ γοητευτικὴ σοφία τῶν σελίδων τῆς, χρωστοῦν τὴν πιδ βαθεῖα εὐγνωμοσύνη σ' Αὐτὴν, ποὺ τὰ προφύλαξε ἀπὸ ὀλέθρια ἀναγνώσματα, ποὺ θὰ δηλητηρίαζαν τὴ σκέψη καὶ τὴν ψυχὴ τους, ἀφοῦ δὲ θάταν στὴν κατάλληλὴ στιγμή δοσμένα, καὶ τὰ ἀπομάκρυνε ἀπὸ συντροφίες, ποὺ θὰ παρέσυραν στὸ διάδα τους κάθε καλὸ κι' εὐγενικὸ ποὺ κρυβόταν μέσα τους. Αὐτὴ πρωτοφανέρωσε στὰ παιδιά τῆς κλίσσεις ἀγνωστες,

ποὺ βαθεῖα τους κοιμισμένες περιμεναν νὰ βροῦν κάποια πορτίτσα ἀνοιχτὴ καὶ νὰ πεταχτοῦν γιὰ νὰ δημιουργήσουν κάτι καινούργιο, τοὺς ἔδωσε φιλοδοξίες εὐγενικές, μεγαλοφυΐα καὶ τόλμη γιὰ κάθε καλὸ. Κι' ἀκόμα, μὲ τὴν ἀγάπη τῆς τῆς μεγάλης, κατάφερε νὰ ἄρῃ σὲ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ παιδί, σὲ τέτοιον τρόπο, ποὺ ὅχι μονάχα ὅλα σ' αὐτὴν νὰ τὰ ἐμπιστεύεται, μὰ καὶ τὸ πιδ δύσκολο ὑπερνικώντας τὴ φυσικὴ του δειλία νὰ δίνῃ μόνο σ' Αὐτὴν, ὅ, τι στὴν παιδικὴ του φαντασία φαινόταν πιδ σοβαρὸ καὶ τῶν ἀκόμα κι' ἀπ' τοὺς πιδ ἀγαπημένους του—τοὺς πρώτους του στίχους, τις πρώτες του σκέψεις. . . Πόσοι ἀπ' τοὺς σημερινούς Μεγάλους τῆς «πέννας» μὲ καμάρι δὲν λένε, πὼς τοὺς πρώτους στίχους στὴ Διάπλαση τοὺς ἔγραψαν καὶ τῆς ὀφείλουν εὐγνωμοσύνη γι' αὐτό, γιατί πρώτη αὐτὴ διέκρινε τὴν ἱκανότητα, ποὺ ἀλλοιῶτα ἴσως νάχε παραμεριστῇ μέσα σ' ἄλλες ἀσχολίες.

Ἀπειρες μικρὲς χαρές, μικρὲς ἱστοριούλες μέσ' ἀπ' τις σελίδες τῆς ξεπήδησαν. Κόσμος ὁλόκληρος, ποὺ ἔζησε μιὰ ζωὴ σὰν παραμῦθι στὰ παιδικὰ του χρόνια, μονάχα μὲ τις χαρές τις δικές της, μὲ τὰ τετραδία, καὶ τ' ἀθῶα πειράγματα, μὲ τις καρτούλες, μὲ ἕνα σωρὸ ἀγνωστες συμπάθειες, ποὺ πολλὲς φορές ἐξελίχτηκαν σὲ φιλίες σοβαρὲς καὶ ἀχώριστες, ποὺ γεννήθηκαν σὲ μιὰ ἀγγελία, σ' ἕνα γραμματάκι. . . Θὰ σκέπτονται πολλοί: Αὐτὸ εἶναι, λοιπόν, τὸ μυστικό, ποὺ κάνει τὰ παιδιά ν' ἀγαποῦν τόσο τὴ «Διάπλαση» τους καὶ σὰν οἰκογένεια ν' ἀποτελοῦν ὅλοι μαζί ἕν' ἀγαπημένο σύνολο; Μπορεῖ, μὰ εἶναι καὶ κάτι ἄλλο, ἀκόμα πιδ βαθύ. Ὅσο κι' ἂν τὰ χρόνια περνοῦν, ἐκεῖνοι ποὺ τὴ γράφουν καὶ τὴν ἐκδίδουν, δὲν ἐπαψαν ποτὲ νᾶναι στὸ βάθος παιδιά. Νᾶχουν τὰ ἴδια ὄνειρα, τὰ ἴδια ἰδανικά, ἐκεῖνα ποὺ τοὺς ἐσπρωχναν, δταν μὲ τὴν φλόγα τῆς νεότητος δημιουργοῦσαν τὸ μεγάλο τους ἔργο, ποὺ θὰ μέλῃ στὴν ἱστορία τῶν Νεοελληνικῶν Γραμμάτων.

Κι' ἐπειτ' ἀπ' τὴ σεβαστὴ μορφή τοῦ ἀγαπητοῦ μας διευθυντῆ, ἡ λατρεῖα τοῦ διαπλάσσοκοσμου, ὁ Φαίδων! Ὁ συγγραφέας—παιδί, ὁ ἀνθρώπος ὁ καλός, ὁ στοργικὸς φίλος κάθε παιδιοῦ, ποὺ δὲν περιορίστηκε, ὅπως οἱ ἄλλοι, νὰ γράφῃ ἀποκλειστικά γιὰ τοὺς μεγάλους, μὰ μέσα στὴς τόσες του ἀσχολίες, ποὺ τοῦ ἐπιβάλλουν ἡ προσωπικότητά του καὶ τ' ἀξιώματά του, δὲν ξεχνᾷ ποτὲ τὰ

παιδιά, δὲν ξεχνᾷ νὰ γράφῃ κάθε βδομάδα καὶ τὴν Ἐπιστολή του, γιατί ἔφερε πὼς χιλιάδες μικροί—κι' ἄλλοι ποῦπαψαν ἀπὸ καιρὸ νᾶναι παιδιά—περιμένουν μὲ λαχτάρα τὸ φυλλάδιο νὰ διαβάσουν τὴν Ἐπιστολὴ τοῦ Φαίδωνα, τοῦ μεγάλου τοῦ δασκάλου, ποὺ δίκαια τὸν λατρεῖουν. Γι' αὐτὸ σκέπτομαι πὼς τὰ Διαπλάσσοπουλα εἶναι: τὰ πιδ εὐτοχισμένα παιδιά, ποὺ μποροῦν νὰ καθοδηγοῦνται ἀπ' τὴν πέννα τοῦ Φαίδωνα.

Πέρασαν 60 χρόνια ἀκούραστης δουλειᾶς. Ἡ «Διάπλασή» μας μπορεῖ νᾶναι βέβαιη πὼς ἔκανε τὸ μεγαλύτερο ἔργο, ἀπ' ὅσα μπορούσε νὰ προσφέρῃ ὁ Ἑλληνικὸς περιοδικὸς τύπος καὶ γι' αὐτὸ ἔχει καὶ τις μεγαλύτερες συμπάθειες. Τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν, ἀσπρίσαν τὸν δνειροπόλο νέο μὲ τὰ φλογερὰ ἰδανικά. Μὰ πρέπει νᾶν' εὐτοχισμένοι, γιατί τὰ ὄνειρά του πραγματοποιήθηκαν ὅλα. Γιατὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς του πέτυχε σ' ὅλη του τὴ γραμμὴ.

Καὶ τώρα, καιρὸς εἶναι ν' ἀφήσω τὴν Αὐλαίαν ν' ἀνοίξῃ. Ἡ γιορτὴ μας εἶναι ἕνας φόρος τιμῆς κι' εὐγνωμοσύνης στὴ «Διάπλαση», ποὺ στάθηκε 60 ὅλα χρόνια, δὴγὸς καὶ προστάτης τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος, ὡς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ὅπου Ἑλληνικὴ καρδιά πάλλει καὶ νοσταλγεῖ τὴν Ἑλληνικὴ Πατρίδα. Θὰ δῇτε μικροὺς ἐρασιτέχνες, ποὺ δὲν θέλουν νὰ δείξουν τόσο τὴν τέχνη τους, ὅσο τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ ἔχουν στὴν πνευματικὴ τους Μητέρα, τὴ Διάπλαση, ποὺ εὐχονται ὁλόψυχα νὰ πρωτοστατήσουν—μεγάλοι πιδ—καὶ στὸ θριαμβευτικὸ πανηγυρισμὸ τῶν 100 τῆς χρόνων!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΒΡΥΩΝΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

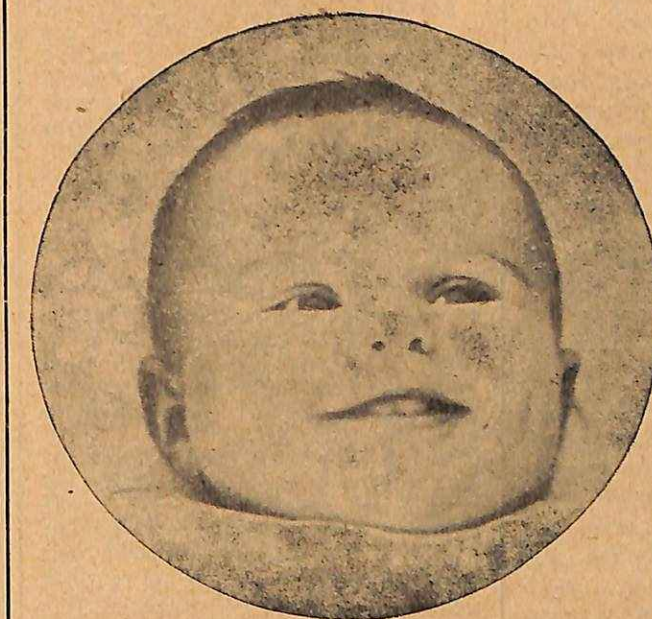
ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΒΡΑΔΥΑ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΜΟΥΝ πολὺ ἀδιάθετος τὴν παραμονὴν κι' εἶχα δηλώσει πὼς δὲν θὰ κατέβαινα στὸν Πειραιᾶ γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τῶν Ἑξηντάχρονων. Ἀλλὰ τὸ ἔμαθε κάτω μιὰ ἀπὸ τις ἀδελφές Μαλικιούτη—εἶναι τρεῖς, ἡ Κίτσα (Πειραιώτισσα), ἡ Ἑλλή κι' ἡ Δέλα—, κι' ἀνέβηκε στὸ γραφεῖο μου γιὰ νὰ μοῦ δηλώσῃ κι' αὐτὴ πὼς, ἂν δὲν πῇ γαίνα, τὰ Διαπλάσσοπουλα τοῦ Πειραιῶς θὰ . . . σήκωναν ἐπανάσταση. Τί; ἐπανάσταση; Φοδῆθηκα, ἔκαμα κουράγιο—κι' ἀπὸ φόβο, φαίνεται, κάνει κανένας κουράγιο—καὶ

πῆγα κι' ἐγὼ μὲ τὸ Σπυτικό (ὅπως καὶ τὸ Μᾶη στὴν Πάτρα: Παπαδόπουλος, Ταρσούλη, Ταμπακοπούλου, μὲ τὴ διαφορά πὼς βρήκαμε κεῖ καὶ τὸν ἀγαπητὸ μας συνεργάτη Σεφερλή ποὺ εἶναι Πειραιώτης). Λοιπόν, δὲν τὸ μετάνοισα. ! Στὸ Δημοτικὸ Θέατρο τοῦ Πειραιῶς, τὴν Πέμπτη, 17 τοῦ Ὀκτώβρη, ἀπὸ τις 6 ὥς τις 9, πέρασα μιὰ ὥρα ἀπὸ πραγματικὴ βραδυά, ποὺ μοῦ ἀφῆσε ἐντυπώσεις ἀξέχαστες. Ἡ γιορτὴ ἦταν τέλεια διοργανωμένη, τὸ πρόγραμμά της ταιριαστό, διαλεχτό, καὶ τόσο καλὰ ἐκτελεσμένο, ποὺ ἐκίνησε τὸ θαυμασμὸ ὅλων ὅσοι εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ παρευρεθοῦν. Τὸ περίεργο εἶναι πὼς

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ

Γεώργιος Ι. Μπάφας—4 μηνῶν, Τάξις . . .

κι' ὁργανωτὲς κι' ἐκτελεστὲς ἦταν ὅλοι . . . γένους θηλυκοῦ. Δὲν εἶδαμε στὴ σκηνὴ παρὰ κορίτσια, πληθὺς κορίτσια, καὶ μόνο ἕνα ἀγόρι, τὸ Νίκο Σκαράκη, ποὺ ἔκανε τὸ μόνον ἀνδρικό πρόσωπο στὸ δραματάκι, κι' ἐν ἄλλο—ἐκτὸς ἂν ἦταν τὸ ἴδιο ποὺ γύριζε τις νότες δταν ἐπαιζαν πιάνο καὶ τραγουδοῦσαν. Θάλεγα γι' αὐτὸ πὼς ὅχι τὰ Διαπλάσσοπουλα, ἀλλὰ οἱ Διαπλάσσοπουλὲς τοῦ Πειραιῶς γιόρτασαν τὰ Ἑξηντάχρονα τῆς «Διαπλάσεως», ἂν δὲν ἔδλεπα τὸ θέατρο κατὰμεστο ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ἀπὸ Διαπλάσσοπουλα καὶ τῶν δύο φύλων μὲ τοὺς γονεῖς τους, ποὺ ἦταν βέβαια μιὰ σπουδαία συμμετοχή. Καὶ νά, τί γράφει ἡ πειραιώ-

τικὴ «Σφαῖρα» στ' ὠραῖο τῆς περιγραφικὸ ἄρθρο: «Τὰ Διαπλάσσοπουλα τοῦ Πειραιῶς, εἰς τὴν εὐγενὴ πρωτοβουλίαν τῆς ὁργανώσεως τῶν Ἑξηντάχρονων τοῦ ἀγαπημένου των περιοδικοῦ, ἡτύχησαν νὰ ἔχουν πρόθυμον συμπαράστατήν τὸν διμαρχον κ. Μιχ. Μανουσκό, ὁ ὅποιος προσέφερε κάθε ὁλικὴν καὶ ἡθικὴν ἐνίσχυσιν διὰ τὸν λαμπρὸν πανηγυρισμὸν τῆς σεμνῆς τελετῆς, ποὺ προσέλαβεν οὕτω ἕνα χαρακτηριστικὸν Παμπεραιϊκόν».

Πράγματι, τὰ Διαπλάσσοπουλα τοῦ Πειραιῶς κατῴρθωσαν νὰ γιορτάσῃ μαζί τους τὰ Ἑξηντάχρονα τῆς Διαπλάσεως ὁλόκληρος ὁ Πειραιεύς, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν εὐγενικό, τὸν φιλόμυσο κι' ἐνθουσιώδη δῆμαρχό του, καθὼς καὶ τὴν κυρίαν Σώσα Μανουσκού, παλιὰ θερμοτάτη Διαπλάσσοπούλα—αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ γιὰ τὸν χαρακτηρισμὸ τῆς:—ποὺ μᾶς ἔκαμαν μάλιστα τὴ μεγάλη τιμὴ, μετὰ τὸ πρῶτο διάλειμμα, δταν γνωρισθήκαμε, νὰ μᾶς φιλοξενήσουν στὸ δημαρχικὸ θεωρεῖο. Ἔτσι τὸ πρῶτο μέρος τοῦ προγράμματος ἰδὸ παρακολούθησα ἀπὸ πάνω, περιστοιχισμένος ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Διαπλάσσοπούλα—καὶ πολλὰ τῶν Ἀθηνῶν—ποὺ κατέκλυζαν τὰ γειτονικά θεωρεῖα, καὶ τὸ δεύτερο ἀπὸ κάτω, πιδ κοντὰ στὴ

σκηνὴ καὶ τοὺς ἐκτελεστὲς, δηλαδὴ τις ἐκτελεστρίες. Γιατὶ εἴπαμε, κορίτσια τὰ ἔκαμαν ὅλα. Ἡ Ἀντιγόνη Βρυώνη ἔγραψε καὶ ἀπήγγειλε τὸν ἔξοχο πανηγυρικὸ ποὺ δημοσιεύεται στὴν ἀπέναντι σελίδα. Ἡ Ἰδία συνέθεσε τὸ τελικὸ καλλιτεχνικὸν ταμπλὼ-βιβάν «Ἑλλὰς-Διάπλασις» ποὺ τόσο χειροκροτήθηκε. Ἡ Ἀκριβὴ Σούστα ἔγραψε τὸ τεχνικὸ καὶ συγκινητικὸν δράμα «Ὁ ξανθὸς Ἀγγελοῦς» ποὺ τὸ ἐπαιζαν θαυμάσια οἱ ἐρασιτέχνιδες Ἰωάννα Βασάλου, Καίτη Κουζελέα, Νέννη Τσαλαπάτη, Νίτσα Βρυώνη καὶ ἄλλες (ἀλήθεια, τί καλὰ σκηνοθετημένο! ἡ εἰκόνα μάλιστα μὲ τις μαθήτριες τοῦ Παρθεναγωγείου στὸν κῆπο, τὴν

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 847]

Εὐχαριστῶ δούλους μου ἔστειλαν τετραδιάκια. Περιμένω ἀπ' ὅλους-ες.

Χιονοθύελλα

[Μ' — 848]

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνηση χαιρετοῦμε δούλους-ες. Ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια. Στείλατε πρώτοι: Κον Διον. Καρβελλᾶν, Τήνου 4 Ἀθῆναι (8) διὰ

Ἀφρόκρῖνο, Φούλων

[Μ' — 849]

Ἀρπη, τὸ κομμάτι σας «Ἡ ἄλλη πατρίδα» ωραιότατο. Θερμά συγχαρητήρια.

Ἡλιαχτίδα

[Μ' — 850]

Μόννα Λίζα, Νάρκισσε, Μικρὲ Ἀεροπόρε, εὐχαριστῶ θερμά.

ΑΓΙΣ (Ἄρμα τῆς Νίκης)

[Μ' — 851]

Μάκη, τί γίνεσαι; σὲ τρία γράμματά μου καμμιά ἀπάντηση. Γιατί; ἀνησυχῶ.

ΑΓΙΣ

[Μ' — 852]

Πρόμαχε τῆς Ἐλευθερίας, ζητῶ ἐπιμόνως τὴν ἀλληλογραφίαν σου. Διεύθυνσίς μου: (Μ-400). Μωράϊτοπούλα

[Μ' — 853]

Στοιχειωμένο Δάσος, Κάβε, Βοναπάρτη, Σγύρια ἀπὸ τὴν ἐξοχή. Γράψτε μου στὴ διεύθυνσι (Μ-400). Μωράϊτοπούλα

[Μ' — 854]

Τσάρε, δὲν καταλαβαίνω γράψε ἐκτενέστερα! Ἐλδιάτη, Σίφουνα, γιατί δὲν ἀνταποδίδετε τετραδιάκι; Καρδερίνα

[Μ' — 855]

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνηση, χαιρετῶ φιλικὰ ὅλον τὸν Διαπλασκόμο.

Μικρὴ Βιρτουόζα

[Μ' — 856]

Σκυριανόπουλο, βρήκα τὴ δεκάτη Λευκὴ Λέξη.

Μικρὴ Βιρτουόζα

[Μ' — 857]

Ἰδεῶδες, φαίνεται πὺς εἶσαι πραγματικὰ... Ἰδεῶδες διαπλασκόπουλο. Ἡ (Μ'-785) πνευματικωτάτη! Ἰδιαιτέρως ἐκεῖ πού ἀποτείνεσαι στὸν Ταυρομάχο! Συγχαρητήρια.

Μικρὴ Βιρτουόζα

[Μ' — 858]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλον τὸν Διαπλασιόκομο. Ἀπαντῶ ἀμέσως. Δοίς: Γεώργ. Κωστόπουλον, Μιχ. Βόδα, 164, Ἀθῆνας (8).

ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ ΑἼΤΟΣ

[Μ' — 859]

Κίτρινη Ἀράχνη, Βιβιάνα, Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ δῶρα Σας. Ἦσαν ὑπέροχα!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 860]

Προσκοπάκι, σοῦ στέλνω χίλιες καρδιόχαλιες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτὴ σου.

Φοῖνιξ

[Μ' — 861]

Μίς Ἥνη, Μάρκο Μπότσαρη, Νέλσωνα, Ρολάνδε, Σίρις, γιατί δὲν ἀνταποδίδετε τετραδιάκι; Φαλαγγιτάκι, ἔλαβα, εὐχαριστῶ.

Φοῖνιξ

[Μ' — 862]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ». Προσελήφθη ὡς τακτικὸν μέλος ὁ «Μαραθωνομάχος».

[Μ' — 863]

Τσουκνίδα... S.O.S... S.O.S... γράψε τάχιστα! Διθύνει: [Μ' 702]

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 864]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Ἀλληλογραφῶ μὲ διαπλασκόπουλα-ες κάτω τῶν 15 ἐτῶν. Δοίς: [Μ'—624].

Ξανθὴ Κορφατοπούλα

[Μ' — 865]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ». Λαγκαρντέ, ἀποστρεφόμεστε τίς ἀποκαλύψεις, τοὺς ἀσχολουμένους μὲ αὐτὰς καὶ τοὺς... ἱππότες. Διαπλασκόομε, οἱ Ἀριστοκράτες δὲν εἶναι «μαθητάρια» (δὲν πῆγαν ἀκόμη σχολεῖτο!!) καὶ φυλαχθῆτε. Βάρθερε, ἀνήκεις στὸ παρελθόν· λοιπόν... «Μόκο».

[Μ' — 866]

Βιβιάνα, ἡ μεγέθυνσις τελείωσε. Θαῦμα βωστό!... Κίτρινη Ἀράχνη περιμένω γιὰ τὸ τρίτο κάρδο. — ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 867]

Διαγωνισμός ΡΟΚΑΒΕΛΟΥΡΑΣ: ΔΗΝΙΑΘΑ, ΣΤΟΣΦΙΑ, ΠΡΑΣΗΤ. Νὰ διαβασθοῦν τρεῖς ἐλληνικὲς πόλεις. Συμμετοχὴ 4δραχμοί, Δοίς [Μ'—650]. Προθεσμία ἡμίμηρος. Περιμένουμε.

[Μ' — 868]

Προκηρύσσουμε πρωτότυπο διαγωνισμὸ μὲ θέμα: *Τὶ σὰς θυμίζουμε*. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Συμμετοχὴ 5δραχμῆ. Προθεσμία 30 Δεκεμβρίου. Δοίς: Λουίζα Μάτι, Κίου 10-Α, Ἀθῆναι. Τὰ κέρδη θὰ διατεθοῦν δι' ἐγγραφὴν ἀπόρων παιδιῶν εἰς τὴν Διάπλασιν. «ΦΟΙΝΙΚΕΣ»

[Μ' — 869]

Διορίζεται ὡς Γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου μας τὸ Αἰὲν Ἀριστένειν.

«ΦΟΙΝΙΚΕΣ»

[Μ' — 870]

Μάρκος Μπότσαρης = Ραφτόπουλος. Μ'Ολυμπιονίκης = Καναδός.

Ἰππότης ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

[Μ' — 871]

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνηση χαιρετῶ δούλους-ες. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά καὶ καρτοβλές. Δοίς: Τάκη Ν. Ρουμελιώτην, Σπάρτην.

Ὁνειροπόλος τοῦ Ταυρέτου

[Μ' — 872]

Περισκόπιο: Ἡ βραδυγλωσσία σὰς ἔλειπε· τώρα τὴν ἀποκτήσατε. (Μ.-762) — Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες: Πνευματῶδη νεανία, οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, ποῖον εἶχαν πατέρα; — Φαλαγγιτάκι: «Ἰσχυρισμοὶ ἀνευ ἀποδείξεων, τίνα ἰσχυρὸν ἔχουσιν;»...

Πράσινο Ἄλογο

Υ.Γ. Ἄς ὀφθαίη ὁ τυπογράφος, πού τυπώνει λάθος τὰ ρητά μου.

[Μ' — 873]

Πειραιώτισσα, δέξου τὰ θερμά μου συγχαρητήρια γιὰ τὴν τόσο καλοδιοργανωμένη παράστασιν τῶν Ἐξηντάχρονων στὸν Πειραιᾶ.

Πανελλήνιος Πόθος

[Μ' — 874]

Ολυμπιονίκη, στοὺς Ὀλυμπιακοὺς δὲν συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ «συκοφαντεῖν». Λοιπὸν σὲ τί ἀνεδείχθης Ὀλυμπιονίκης;

ΕΘΝΙΚΟΝ ἸΔΕΩΔΕΣ

[Μ' — 875]

Ἰδιαιτέρα εὐχαριστοῦμε τὰ Διαπλασκόπουλα πού τίμησαν τὴ γιορτὴν μας τῶν Ἐξηντάχρονων τοῦ Πειραιῶς. — Πειραιώτισσα

[Μ' — 876]

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ ΤΟΝ ΔΙΑΤΕΝΙΣΜΟ ΜΑΣ (Μ 483).

[Μ' — 877]

Διαπλασκόπουλα-ες, παρατείνω τὸν διαγωνισμὸν μου (Μ. 484) ἐπὶ μῆνα. Κορίτσι τῆς Ἑλλάδος, τὸ θέμα τῆς ἐκλογῆς σου; Περιμένω ἀπ' ὅλους-ες.

ΜΟΡΦΕΓΣ

[Μ' — 878]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ». Τοὺς δι-οργανωτὰς τῶν Ἐξηντάχρονων τοῦ Πειραιᾶ συγχαίρουμε μ' ὅλην μας τὴν καρδιά.

[Μ' — 879]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ». «Πειραιώτισσα», «Ροδοπέταλα», «Βασσάλου», ἰδιαιτέρα συγχαρητήρια γιὰ τὸ παίξιμό σας — Ἄλογο!!! Περιττὰ τὰ συλλυπητήρια...;

[Μ' — 880]

Μίς Ἥνη, ἐν μὲ ἀποκαλύψεις θὰ σοῦ στείλω καρτιέλες. Τρελλοῦτοικος

[Μ' — 881]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλον τὸν Διαπλασιόκομον. Δοίς: (Μ. 726).

Τρελλοῦτοικος

[Μ' — 882]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ». Σ' Ἀπόσπασμα πρακτικοῦ συνεδριάσεως τῆς 18ης τρέχοντος: «Ἀπαλλάσσομεν τῶν καθηκόντων του καὶ διαγράφουμε ἀπὸ τὸν σύλλογον τὸν τέως πρόεδρον Ταυρομάχον, διότι ἀπειλήσας ὅτι θὰ διαλύσῃ τὸν σύλλογον, ἀν δὲν ὑποταχθῇ εἰς τὴν γνώμην του...».

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: πρόεδρος «Νέο Φροῦτο», γραμματεὺς «Ἐτὲ Ρεξέμ», ταμίας «Μαραθωνομάχος».

[Μ' — 883]

Ταυρομάχε, Ἰδεῶδες, «Θέατρο» μέσα στὸ Θέατρο; !... — Νέο Φροῦτο, ... Πάλιωσες!

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 884]

Ρολάνδε, καλῶς ἦλθες. — Κολλεγιόπαις, ἀνταποδίδω διὰ Τρελλῆ Ἀρσενιόδα: λέγεσαι Νικολόπουλος; ! — Πανελλήνιος Πόθος — Χάκας. Ξανθὸς Ἰππότης.

[Μ' — 885]

Πράσινο Ἄλογο, ἡ (Μ' 628) καὶ (Μ' 570) λέγουν πολλά. Δὲν λέω ὅμως τίποτα. Ἄλλη φορὰ προσεκτική.

ΚΑΣΣΙΟΣ-ΕΒΕΡΕΣΤ

[Μ' — 886]

Διαπλασκόπουλα, ἡ «Διαπλαστικὴ Συντροφία» κατέρχεται στὴν κίνησιν σὲ λίγο καιρὸ. Δεχόμεστε μέλη. Δοίς: Νικόλαον Φελοῦτζη, Σφακτηρίας 50, Πειραιᾶ, διὰ Κάσσιον.

ΚΑΣΣΙΟΣ-ΕΒΕΡΕΣΤ

[Μ' — 887]

Μαγεμμένο Δοξάρι, σοῦ γράφα! Γράψε μου Πειραιᾶ.

ΚΑΣΣΙΟΣ

[Μ' — 888]

Τσάρε, εὐχομαι ὑπερεκτονταχρονισμόν! Νίλς, κατηγορεῖσαι ἐπὶ ἐσχάτῃ προσοίᾳ ἐν τοῖς... γραφείοις (!!!)

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 889]

Κατερχόμενος ἀπὸ τὰ ὕψη, στὸ Διαπλαστικὸν οὐρανὸν, χαιρετῶ ὅλους-ες.

ΜΑΪΡΟΣ ΑἼΤΟΣ

[Μ' — 890]

Διαγωνισμός ΔΙΟΣΚΟΥΡΕΩΝ [Μ'—599] παρατείνεται 30 Νοεμβρίου. Ἐνδιαφερόμενοι στείλατε.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ

[Μ' — 891]

Περιμένω Μ. Μυστικά ἀπ' ὅλους-ες στὴν [Μ'—599].

Μύρων

[Μ' — 892]

Μερσεντές, Μικρὲ Ἀεροπόρε, δὲν ἔλαβα. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια [Μ'—379].

Ποδηλάτρια

[Μ' — 893]

Ἀνταποδίδω ἀποκαλύψιν. Κεραυνὸς — Γιαννάκης Λύχνος. Πρὸς ἐξόφλησιν ἀνοικτοῦ λογαριασμοῦ. Ποδηλάτρια